

MEDAL OF HONOR

อิสริยาภรณ์แห่งผู้กล้าเหนือกล้า

อาจกล่าวได้ว่าแม้กระแสนโซเซียลอันแข็งแกร่ง เชี่ยวกรากจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะการสื่อสาร หรือเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ ได้เปลี่ยนโฉมจากการจัดพิมพ์เป็นเล่มไปสู่การจัดทำเป็น E-book ที่สามารถเผยแพร่ถึงมือผู้อ่าน และส่งต่อได้อย่างฉับไว

กระนั้นก็ตาม การจัดพิมพ์หนังสือแบบเป็นรูปเล่ม ที่จับต้องได้ยังคงดำรงอยู่ แม้จำนวนมากจะถูกกระแสนโซเซียลพัดพาหายไป แต่หลายสำนักพิมพ์ทั้งในบ้านเรา และในต่างประเทศยังคงยืนหยัดอยู่อย่างไม่ย่อท้อด้วยความเชื่อว่า “หนังสือเล่มไม่มีวันตาย” และการอ่านแบบจับต้องได้ดังที่เคยเป็น สามารถสร้างความรู้สึกผ่อนคลายและความรื่นรมย์นำมาซึ่งความอึดอึดอมสุขใจให้แก่ผู้อ่านได้มากกว่าการอ่านบนจอ

สิ่งหนึ่งที่มีการจัดพิมพ์หนังสือแทบทุกประเภทนำมาใช้กันคือการตีพิมพ์ “คำนิยม” ของบุคคลที่มีชื่อเสียงไว้ในหนังสือหรือบนหน้าปก เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้อ่านในลักษณะการยืนยัน หรือการันตีว่าเนื้อหาในเล่มเป็นเรื่องราวที่ดีมีอรรถรสควรค่าแก่การเป็นเจ้าของ

ด้วยเหตุนี้เอง ผู้เขียนจึงไม่ลังเลที่จะซื้อหนังสือปกแข็งเล่มใหญ่ความหนา ๓๗๐ หน้า ที่มีชื่อว่า “Medal of Honor” PORTRAITS OF VALOR BEYOND THE CALL OF DUTY หลังจากเปิดดูหน้าแรก ๆ และพบว่าหนังสือเล่มนี้มีอดีตประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาถึง ๕ คนเขียนคำนิยมให้

เมื่อได้อ่านเรื่องราวอย่างช้า ๆ ทีละหน้า สิ่งที่เป็นความประทับใจนอกเหนือจากความกล้าหาญของเหล่าทหารทุกชั้นยศจากทุกเหล่าทัพของสหรัฐอเมริกา ที่ถูกรวบรวมไว้พร้อมภาพถ่ายทั้งในอดีตและปัจจุบันแล้ว

ผู้เขียนรู้สึกชื่นชม และยกย่องในความวิริยะอุตสาหะของคณะผู้จัดทำ ซึ่งแม้จะไม่อาจบรรจุเรื่องราวของผู้กล้าที่อุทิศชีวิต และเลือดเนื้อระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ได้ครบทุกคนก็ตาม

แต่เหนืออื่นใดและเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ หนังสือเล่มนี้คือสิ่งที่ยืนยันว่าสหรัฐอเมริกาเป็นชาติที่ให้ความสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อผู้อุทิศตน และเสียสละเพื่อประเทศชาติ

สหรัฐอเมริกาไม่เคยลืม “วีรบุรุษ” ของตนทั้งที่บุคคลเหล่านั้นเกือบทั้งหมดไม่ได้ทำการสู้รบบนแผ่นดินที่เป็นบ้านเกิดเมืองนอน แต่เป็นการเข้าสู่สงครามในสมรภูมิต่างแดนนับตั้งแต่สงครามโลกทั้งสองครั้ง สงครามเกาหลี สงครามเวียดนาม และสงครามในอัฟกานิสถาน

หนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์เป็นครั้งที่ ๓ เป็นการบอกเล่าเรื่องราวโดยสังเขปของการได้รับอิสริยาภรณ์ของวีรบุรุษแต่ละคน ซึ่งเมื่ออ่านแล้วทำให้ผู้เขียนเกิดความกระหายที่จะค้นหารายละเอียดเพิ่มเติมจากแหล่งข้อมูลอื่น เพื่อให้เรื่องราวมีความสมบูรณ์เพิ่มขึ้น

ในอดีตที่ผ่านมา สหรัฐอเมริกามีเหรียญกล้าหาญหลายระดับที่มอบให้แก่ทหารในกองทัพของตน

แต่ “เมดัล ออฟ ออนเนอร์” (Medal of Honor) ถือเป็นเหรียญกล้าหาญชั้นสูงสุดของสหรัฐอเมริกา ซึ่งจะมอบให้แก่ทหารหาญผู้ทำการรบอย่างกล้าในทุกระบอบที่มีกองทัพอเมริกาเข้าไปเกี่ยวข้อง

นับตั้งแต่รัฐบาล และกองทัพอเมริกาเริ่มมีการมอบเหรียญนี้ให้แก่ทหารในยุคนั้น “สงครามกลางเมือง” ระหว่างฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้มาจนกระทั่งถึงสงครามสมัยใหม่มีผู้ที่ได้รับเมดัล ออฟ ออนเนอร์ เพียง ๓,๔๓๖ คน (ตัวเลขขณะจัดพิมพ์หนังสือครั้งแรก ปัจจุบันสูงกว่านั้น)

ในจำนวนนี้ มีสตรีชาวอเมริกันเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้รับเกียรติอันสูงส่งเธอผู้นั้นก็คือ ด็อกเตอร์ “วอร์เรน” ศัลยแพทย์ในสงครามกลางเมือง ซึ่งเป็นการรบระหว่างฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ ด้วยเหตุที่เธอปฏิบัติหน้าที่อย่างทุ่มเท และเสียสละตลอดช่วงของสงครามจนเป็นที่ยอมรับของทุกฝ่าย ด็อกเตอร์ วอร์เรน จึงได้รับการเสนอชื่อให้ได้รับเหรียญดังกล่าว

อย่างไรก็ตามเนื่องจาก ด็อกเตอร์ วอร์เรน เป็นพลเรือนและเป็นสตรี เหรียญกล้าหาญดังกล่าวจึงถูกเรียกกลับคืนในปี พ.ศ. ๒๔๖๐ จนกระทั่งหลังจากนั้นอีก ๖๐ ปี รัฐบาลสหรัฐอเมริกาจึงมีมติมอบเหรียญกล้าหาญกลับคืนให้แก่ทายาทผู้สืบทอดเชื้อสายมาจากตระกูลของ ด็อกเตอร์ วอร์เรน ดังเดิม

“เฮนรี เอส. ทูแมน” ผู้เคยผ่านการรบในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง และกลายมาเป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาในเวลาต่อมา ได้กล่าวสุนทรพจน์บางตอนในพิธีประดับเหรียญ “เมดัล ออฟ ออนเนอร์” ให้แก่ผู้กล้าหาญจากการรบในสงครามโลกครั้งที่สองว่า

“ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจในเหรียญนี้ ยิ่งกว่าการได้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี”

และในโอกาสต่อมา พลเอก “จอร์จ เอส. แพทตัน” แม่ทัพที่ชื่อก้องคนหนึ่งของสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้รับชัยชนะในสมรภูมิมุโรระหว่างยุคสงครามโลกครั้งที่สอง เคยกล่าวกับผู้ได้รับเหรียญ “เมดัล ออฟ ออนเนอร์” คนหนึ่งว่า

“ในฐานะที่เป็นทหารอาชีพ ข้าพเจ้ายินดีสละชีวิต

เพื่อเหรียญเกียรติยศเหรียญนี้”

เป็นที่รู้กันว่าผู้ที่ได้รับเหรียญ “เมดัล ออฟ ออนเนอร์” จะต้องผ่านการรบด้วยความกล้าหาญ อาจหาญ ทรหดอดทน และเสี่ยงชีวิตเหนือกว่าผู้ที่ทำการรบปกติมากมายหลายเท่า ซึ่งในการนี้จะต้องมี “พยาน” รู้เห็นวีรกรรมที่เกิดขึ้นอย่างน้อยสองคน เหล่าทหารสหรัฐอเมริกาจึงมักมีคำเรียกหาสำหรับผู้ได้รับเหรียญ “เมดัล ออฟ ออนเนอร์” ว่า “เป็นผู้กล้า ในมวลหมู่ของผู้กล้าทั้งปวง”

ย้อนหลังไปในยุคที่เกิดสงครามกลางเมืองระหว่างฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้ในสหรัฐอเมริกา นายพล “วิลฟิวส์ สก็อต” เป็นผู้ริเริ่มการมอบเหรียญกล้าหาญให้กับทหารที่ปฏิบัติภารกิจอย่างกล้าหาญ โดยไม่หวั่นเกรงต่อความตาย แต่เหรียญกล้าหาญดังกล่าวยังไม่ถือว่าเป็นการมอบอย่างเป็นทางการของกองทัพ

ต่อมากองทัพบกสหรัฐอเมริกาจึงได้ขออนุมัติจากรัฐสภาในการมอบเหรียญกล้าหาญแก่ทหารในนามกองทัพอย่างเป็นทางการ และ “เมดัล ออฟ ออนเนอร์” เหรียญแรกถูกมอบให้แก่ทหารผู้มีความกล้าหาญดีเด่นในฐานะ “ผู้กล้าเหนือกล้า” เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๐

ต่อมา เจมส์ ดับบลิว. กริมส์ สมาชิกสภาจากรัฐ “ไอโอวา” เสนอญัตติในสภาเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๐๔ ด้วยหัวข้อเรื่องคือ “การปูนบำเหน็จให้กับทหารเรือ” โดยตัวเขาเองไม่คาดคิดว่าเรื่องดังกล่าวจะทำให้มีการออกกฎระเบียบที่ย่างยากตามมาในอนาคต โดยกริมส์ได้เสนอให้มีการมอบเหรียญ “เมดัล ออฟ ออนเนอร์” ให้แก่ “ทหารเรือ” ที่ปฏิบัติภารกิจอย่างกล้าหาญ ซึ่งประธานาธิบดี “ลินคอล์น” ผู้ตกเป็นเหยื่อของการลอบสังหารในเวลาต่อมา เห็นชอบกับญัตติดังกล่าว และให้กำหนดการมอบเหรียญนี้ไว้เป็น “กฎหมาย” เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๐๔

ครั้นถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๔๐๕ วุฒิสมาชิกเฮนรี วิลสัน ก็เสนอให้มีการมอบเหรียญ “เมดัล ออฟ ออนเนอร์” แก่ทหารของกองทัพบก และออกเป็นกฎหมายในอีก ๕ เดือนต่อมา แต่แล้วรายละเอียดของข้อกำหนดที่ “มากเกินไป” ก็ทำให้ผู้ที่ทำการรบอย่างกล้ากล้าหลายคนหมดโอกาสได้รับเกียรติยศนี้ โดยเฉพาะที่มีการระบุ

ในข้อกำหนดว่าจะไม่มีการมอบเหรียญ “เมทัล ออฟ ออนเนอร์” ให้ “ทหารชั้นประทวน” เพราะถือว่าเป็นเพียงผู้ทำตามคำสั่ง นอกจากนี้ยังกำหนดว่าเหรียญเกียรติยศ “เมทัล ออฟ ออนเนอร์” จะมอบให้เฉพาะผู้ที่ทำการรบหลังจากออกกฎหมายนี้เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อถูกวิจารณ์มากขึ้นรัฐสภาก็ยอมอนุมัติให้มอบเหรียญย้อนหลังให้แก่ผู้ที่ประกอบวีรกรรมตั้งแต่ครั้งสงครามกลางเมือง สำหรับกองทัพที่ยึดในหลักการให้เหรียญกล้าหาญเฉพาะนายทหารสัญญาบัตรต่อไป โดยไม่สนใจกับเสียงคัดค้าน

ส่วนกองทัพเรือเริ่มมอบเหรียญนี้ให้ทหารชั้นประทวนในปี พ.ศ. ๒๔๕๘ และยังมีข้อแตกต่างอื่นตรงที่กองทัพบกกำหนดให้มอบเหรียญ “เมทัล ออฟ ออนเนอร์” เฉพาะผู้กล้าหาญจากการรบกับ “ข้าศึก” เท่านั้น แต่กองทัพเรือได้เพิ่มข้อพิจารณาอื่น โดยสามารถมอบเหรียญให้ผู้ปฏิบัติหน้าที่ในกรณีอื่นด้วยความกล้าหาญ เช่น ช่วยชีวิตคนจมน้ำ

ในประวัติศาสตร์ของกองทัพบก ร้อยโท “เบอร์นาร์ด โอริวิน” เป็นนายทหารคนแรกที่ได้รับเหรียญ “เมทัล ออฟ ออนเนอร์” จากความกล้าหาญเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๐๔ โดยโอริวินซึ่งเป็นศัลยแพทย์หนุ่มของกองทัพได้อาสาสมัครไปช่วยกองทหารที่ถูกพวกอินเดียนแดงโอบล้อมที่ “อาปาเชพาส” ทางตอนเหนือของแอริโซน่า ซึ่งเขาต้องต่อสู้กับนักรบอินเดียนแดงจำนวนมาก และเดินทางฝ่าพายุหิมะจนสามารถช่วยกองทหารที่ตกอยู่ในวงล้อมให้พ้นจากความตายไว้ได้

เบอร์นาร์ด เอฟ. ฟิชเชอร์ นักบินเหรียญกล้าหาญ

เมื่อถึงเดือนเมษายน ๒๔๐๘ สงครามกลางเมืองระหว่างฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้สงบลง มีผู้ได้รับเหรียญกล้าหาญ “เมทัล ออฟ ออนเนอร์” จำนวนทั้งสิ้น ๑,๕๒๐ นาย ประกอบด้วยทหารบก ๑,๑๙๖ นาย ทหารเรือ ๓๐๗ นาย และนาวิกโยธิน ๑๗ นาย

หลังจากนั้นทั้งกองทัพบกและกองทัพเรือก็มอบเหรียญนี้ให้กับทหารผู้กล้าหาญในสงครามอื่น ๆ ที่ตามมา โดยมีทหารบก ๔๒๓ นาย ได้รับเหรียญ “เมทัล ออฟ ออนเนอร์” จากการต่อสู้กับอินเดียนแดงเมื่อสหรัฐอเมริกาขยายพื้นที่อาณาเขตลึกเข้าไปในเขตที่ชนเผ่าต่าง ๆ เคยครอบครองอยู่ นอกจากนี้ยังมีทหารเรือและทหารนาวิกโยธินอีก ๑๒๘ นาย ได้รับเหรียญ “เมทัล ออฟ ออนเนอร์” จากสงครามสเปน-อเมริกัน

สำหรับช่วงเวลาระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่งมีการรบอันฉกาจฉกรรจ์เกิดขึ้นหลายแห่ง ทำให้มีผู้ได้รับเหรียญกล้าหาญ “เมทัล ออฟ ออนเนอร์” ทั้งสิ้น ๑๑๘ นาย ประกอบด้วยทหารบก ๙๐ นาย ทหารเรือ ๒๑ นาย และนาวิกโยธิน ๗ นาย ในจำนวนนี้เป็นเหรียญที่มอบแก่ทหารที่เสียชีวิตในสมรภูมিরบ ๓๑ นาย

หลังจากนั้นก็มีการมอบเหรียญกล้าหาญให้ในกรณีพิเศษที่ไม่ใช่การรบโดยตรง เช่น กองทัพเรือมอบให้ทหารที่ผจญเพลิงไหม้เรือรบ กองทัพบกมอบให้ “ชาลส์ ลินด์เบิร์ก” ซึ่งเป็นนักบินคนแรกที่ขับเครื่องบินข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก

ในสงครามโลกครั้งที่สอง การคัดเลือกผู้สมควรได้รับเหรียญเป็นไปอย่างเข้มงวด มีการกำหนด “ระดับ” ของกระบวนการกลั่นกรอง เริ่มต้นจากผู้บังคับบัญชาทหารระดับกองพลขึ้นไปจนถึงคณะกรรมการในวอชิงตัน

ในการนี้จะมีการตรวจสอบข้อมูลทางเอกสารหลักฐานจำนวนมากเพื่อให้แน่ใจว่าวีรกรรมเหล่านั้นเป็น “ของจริง” และอาจมีการปรับระดับของเหรียญที่จะให้ตามความเหมาะสม

ด้วยกระบวนการที่ซับซ้อนและละเอียดรอบคอบจากจำนวนทหารสหรัฐอเมริกาที่เข้าร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่สองมากกว่า ๑๓ ล้านนาย จึงมี

ผู้ได้รับเหรียญ “เมดัล ออฟ ออนเนอร์” เพียง ๔๓๓ นาย ประกอบด้วยทหารบก ๒๙๔ นาย ทหารเรือ ๕๗ นาย และ นาวิกโยธิน ๘๑ นาย

นอกจากนี้ ยังมีเจ้าหน้าที่จากหน่วยรักษาฝั่งอีก ๑ นาย ที่ได้รับเหรียญนี้ แต่ก็มีเพียง ๑๙๐ นายเท่านั้น ที่รอดชีวิตจากการรบ และเข้ารับเหรียญชั้นสูงสุดนี้ ด้วยตนเอง และเพื่อเป็นการมอบเกียรติยศสูงสุดแก่ผู้กล้าเหนือกล้า จึงกำหนดให้ทำพิธีมอบเหรียญ “เมดัล ออฟ ออนเนอร์” โดยประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาที่กรุงวอชิงตัน แทนที่จะทำพิธีตามหน่วยต้นสังกัดแบบเดิมเหมือนยุคก่อน ๆ

ลักษณะของเหรียญ “เมดัล ออฟ ออนเนอร์” มีการปรับปรุงหลายครั้ง รูปแบบล่าสุดออกแบบโดยบริษัท “วิลสัน แอนด์ซัน” ซึ่งในตราสารของกระทรวงกลาโหมสหรัฐอเมริกาในยุคนั้นอธิบายลักษณะของเหรียญกล้าหาญชั้นสูงสุดไว้ดังนี้

“ประกอบด้วยดาวห้าแฉก แฉกหนึ่งชี้ลงด้านล่าง และมีเครื่องหมายของความกล้าหาญเป็นภาพชายคนหนึ่งย่อตัว มือข้างหนึ่งจับงูใหญ่ และมืออีกข้างชูสามง่าม กับภาพหญิงสาวแสดงถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวและจิตวิญญาณของชาติ มือข้างหนึ่งถือโล่อีกมือหนึ่งถือแฟลสชีส (FASCES) หรือ “มัดไม้” ที่หุ้มขวานและมีใบขวานโผล่ออกมาซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการทรงอำนาจ

ภาพทั้งหมดล้อมรอบด้วยดาว ๓๔ ดวง อันหมายถึงจำนวนรัฐต่าง ๆ ของชาติ เครื่องหมายทั้งสองห้อยจากเครื่องหมายรูปโบ โดยแถบโบแนวนอนเป็นสีน้ำเงินอยู่เหนือแถบแนวตั้งที่เป็นสีแดงและสีขาว

สำหรับเรื่องราวของผู้ได้รับเหรียญ “เมดัล ออฟ ออนเนอร์” ที่จะนำเสนอให้ทราบเป็นคนแรก ผู้เขียนขอเลือก “เอ็ด ฟรีแมน” (ED FREEMAN) “นักบินโย่งจอมระห่ำ” ผู้สร้างวีรกรรมในสงครามเวียดนามจนถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ในเวลาต่อมา

เอ็ด ดับบลิว ฟรีแมน เกิดเมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๐ เขาเริ่มต้นชีวิตในกองทัพด้วยการเป็นทหารช่างก่อนจะย้ายไปเป็นทหารราบเข้าร่วมรบในสงครามเกาหลีมียศ “สิบเอก” และเขาได้ใช้เกียรติประวัติดังกล่าวสมัครเข้าเป็นนักบินตามไฟฝนไว้ตั้งแต่เด็ก

แต่เนื่องจากฟรีแมนมีความสูงถึง ๖ ฟุต ๖ นิ้ว เกินเกณฑ์ความสูงของนักบินที่กำหนดไว้ในช่วงเวลานั้น จนกระทั่งมีการแก้ไขระเบียบดังกล่าว เขาจึงได้เข้าโรงเรียนการบินของกองทัพบก เพื่อเป็นนักบินตามความไฟฝนตั้งแต่เด็ก

“เอ็ด ฟรีแมน” ในวัยหนุ่ม

และด้วยความที่เป็นคนร่างสูง ฟรีแมนจึงมีฉายาว่า “จอมโย่ง” หรือ TOO TALL หลังจากที่ได้สวมชุดนักบินสมใจ

“จอมโย่ง” ฟรีแมนได้ขับอากาศยานแบบ “ปีกนึ่ง” สู่เวหาในระยะแรก ก่อนที่จะเปลี่ยนแบบไปเป็นนักบินปีกหมุน หรือเฮลิคอปเตอร์ในเวลาต่อมา

ก่อนเข้าสู่สงครามเวียดนาม ฟรีแมนมีชั่วโมงบินเฮลิคอปเตอร์ ถึง ๑,๐๐๐ ชั่วโมง จากนั้นเมื่อมีการจัดตั้งกองพลบินส่งทางอากาศ หรือ “ทหารม้าอากาศ” ฟรีแมนก็ได้รับการบรรจุเป็นนักบินคนหนึ่งของหน่วยนี้ โดยเป็นนักบินประจำกองพันที่ ๑

กองพันที่ ๑ ของกองพลบินส่งทางอากาศมี เฮลิคอปเตอร์ ๑๖ เครื่อง อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของ พันโท ฮัล มิวส์ ซึ่งได้รับมอบหมายให้นำกำลังเข้าพิสูจน์ ทราบ และกวาดล้างทหารเวียดนามเหนือซึ่งหน่วยข่าว ระบุว่ามีความเคลื่อนไหวอยู่ในหุบเขาเอียดริง วัลเลย์

วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๘ หลังพันโท ฮัล มิวส์ นำกำลังลงสู่พื้น ทหารเวียดนามเหนือที่มีจำนวนระดับ กรมทหารราบก็เข้าโอบล้อม และเปิดฉากการโจมตีอย่าง ดุเดือด ทำให้ทหารทั้ง ๓ กองร้อยของผู้พันมิวส์ถูกตัดขาด ออกจากกัน โดยมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก

ปืนต่อสู้อากาศยานของเวียดนามเหนือ

แต่เนื่องจากสถานการณ์คับขัน และการยิงต้านทาน อย่างดุเดือด ทำให้เฮลิคอปเตอร์พยาบาลที่พยายาม เข้าไปช่วยแตกกระเจิงก่อนจะบินกลับมายังฐาน และ ปฏิเสธที่จะเสี่ยงตายกลับไปรับผู้บาดเจ็บ

เมื่อผู้บังคับการฐานบินถามว่า “ใครจะรับอาสา ในภารกิจนี้” ร้อยเอกฟรีแมนนักบินจอมโย่งได้ก้าวทำ ออกไปโดยไม่ลังเล

จากนั้นเฮลิคอปเตอร์ ๒ เครื่อง ที่มีผู้บังคับการฐานบิน กับฟรีแมนได้บินไปยังสมรภูมิตั้งแต่เย็นจรดค่ำเพื่อนำ ผู้บาดเจ็บออกมาพร้อมกับส่งอัมพันซ์เพิ่มเติมให้กับ ผู้พันมิวส์

ฟรีแมนใช้เวลาหลายชั่วโมงบินไปมาระหว่างฐานกับ สมรภูมิ ๑๔ เทียว เขานำเครื่องลงจอดห่างจากแนวปะทะ ไม่ถึง ๑๐๐ หลา โดยไม่หวาดหวั่นต่อการยิงต้านทาน ชัดขวางจากข้าศึก จนทำให้เฮลิคอปเตอร์ทะลุ

ความท้าวท้าวของฟรีแมนทำให้ผู้บาดเจ็บ ๑๒ คน รอดตาย เมื่อได้รับการรักษาพยาบาลอย่างทันท่วงที

หลังจบภารกิจนั้น ฟรีแมนซึ่งแทบจะ “สติแตก” จากการบินกู้ตายเป็นเวียดนามเดินทางกลับสหรัฐอเมริกา ในปี พ.ศ. ๒๕๐๙ และตัดสินใจลาออกจากกองทัพไปเป็น นักบินพลเรือน

ทหารเวียดนามเหนือข้ามลำน้ำสู่สมรภูมิ

ฟรีแมนทำอาชีพที่เขารักคือการบิน เฮลิคอปเตอร์ ต่อไปอีก ๒๐ ปี จึงเกษียณจากทุกตำแหน่ง

เมื่ออดีตผู้บังคับบัญชาของฟรีแมนพยายามรื้อฟื้น วิรกรรมของฟรีแมน แต่ตามข้อบังคับที่กำหนดไว้ การขอรับอิสริยาภรณ์ต้องกระทำภายใน ๒ ปี หลังเกิด เหตุการณ์ (เพื่อให้สามารถหาพยานและหลักฐานยืนยัน ได้อย่างแน่ชัด) ซึ่งกรณีของฟรีแมนถือว่าขาดอายุไปแล้ว

ต่อมามีการแก้ไขระเบียบดังกล่าวในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ โดยความเห็นชอบของรัฐสภาเพื่อเปิดโอกาสให้มีการ พิจารณามอบเหรียญ “เมดัล ออฟออนเนอร์” ให้ผู้กล้าหาญ ที่ผู้บังคับบัญชาไม่ได้เสนอเรื่องภายใน ๒ ปี หลังจากการรบ

เรื่องของฟรีแมนจึงได้รับการพิจารณาอีกครั้ง ทำให้ เขาได้รับเหรียญ “เมดัล ออฟออนเนอร์” จากประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิลยู บุช เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๔ ฟรีแมนกลับไปทำหน้าที่ทำเนียบขาวอีกครั้งในปีต่อมา เพื่อร่วมชมภาพยนตร์เรื่อง “We were Solider” ที่ถ่ายทอดเรื่องราวการรบที่หุบเขา “เอียดริง วัลเลย์”

หลังเดินออกจากห้องฉายทำเนียบขาวเมื่อภาพยนตร์ จบลง ผู้นำทำเนียบขาวได้เดินมาทาบไหล่ฟรีแมน

แล้วกล่าวว่า “เยี่ยมมาก... จอมโย่ง” (Good Job, Too Tall)

พันเอก เอ็ด ฟรีแมน ในวัยซรา

ฟรีแมนเสียชีวิตเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่โอตาโฮ สิริรวมอายุ ๗๑ ปี

ในสงครามเวียดนามช่วงเวลาเดียวกับที่ฟรีแมนสร้างวีรกรรม ภายในห้องปรับอากาศของสโมสร นายทหารที่ “เปลว” เวียดนามใต้เมื่อ ๕๕ ปีก่อนเหนือบาร์เหล้ามีรูปถ่ายที่ปราศจากกรอบของนักบินทหารอากาศผมสีทองคนหนึ่งแขวนอยู่

ในช่วงเวลาแห่งสงครามไม่ว่าจะเป็นสมรภูมิใด “ฐานทัพ” ทุกแห่งจะต้องมีสโมสรสำหรับเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจให้แก่เหล่าทหาร โดยเฉพาะ “นายทหารสัญญาบัตร” สโมสรนับเป็นสิ่งที่ขาดเสียมิได้

มันเป็นจุดที่ดูแล้วไม่กลมกลืนเลยสำหรับการนำรูปของชายอายุ ๓๙ ปี ซึ่งเคร่งศาสนาและไม่แตะต้องเครื่องดื่มใด ๆ ที่มีฤทธิ์แรงไปกว่า “นมสด” ไปแขวนไว้ในบริเวณที่เต็มไปด้วยคนกินเหล้าตี๋มเบียร์จิบไวน์

แต่สำหรับ “ขาประจำ” ของสโมสรแห่งนี้แล้ว ทุกคนรู้ว่าผู้ชายในภาพนั้นเป็นสุดยอด “เสื่ออากาศ” ที่มีประวัติผลงานยอดเยี่ยม เขาคือนักบินเครื่อง เอ-๑ “สกายไรเดอร์” ที่พุดจาไฟเราะซึ่งทำให้เขาเป็นที่นับถืออย่างมากของผู้ใต้บังคับบัญชาของฝูงบินโจมตีที่ ๑

แต่ที่สำคัญกว่านั้นก็คือเขาเป็นเสื่ออากาศชั้นยอดที่ได้รับการยกย่องในด้านความกล้าหาญยิ่งกว่าใคร ๆ ในยุคเดียวกัน

เขาคือ นาวาอากาศตรี “เบอร์นาร์ด เอฟ พิชเซอร์”

ซึ่งเป็นนักบินของกองทัพอากาศสหรัฐอเมริกาคนแรกในเวียดนามที่ได้รับเหรียญกล้าหาญชั้นสูงสุด “เมดัล ออฟออนเนอร์”

เรื่องราวของ เบอร์นี่ พิชเซอร์ เกี่ยวพันกับหุบเขา “เอ ซอร์ว” ซึ่งเป็นที่ตั้งค่ายของหน่วยรบพิเศษอเมริกันที่ประกอบไปด้วยทหารรับจ้าง ซึ่งเป็นคนท้องถิ่นจำนวน ๓๗๕ นาย และที่ปรึกษาทางทหารของหน่วย “กรีนเบเรต์” จากกองทัพบกอีก ๒๐ นาย

พิชเซอร์ในวันที่ได้รับเหรียญ “เมดัล ออฟ ออนเนอร์”

พิชเซอร์ในวัยซราก่อนถึงแก่กรรม

ในวันที่ ๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ พวกเขาเวียดนามเหนือ จำนวน ๓,๐๐๐ คน ได้เข้าโอบล้อมและเปิดฉากโจมตีค่ายซึ่งอยู่ใกล้ชายแดน “เลาเทียน” อย่างหนัก

แต่กำลังที่ป้องกันค่ายก็ต่อสู้อย่างทรหดภายใต้การสนับสนุนจากปืนใหญ่และเครื่องบิน

อย่างไรก็ตาม ขณะที่การรบดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง

ห้องฟ้าเหนือสมรภูมิอันเป็นพื้นที่สู้รบถูกปกคลุมไปด้วยเมฆหนาตั้งแต่ระดับ ๒๐๐ ฟุต ถึง ๘,๐๐๐ ฟุต ซึ่งทำให้การให้การสนับสนุนทางอากาศเป็นไปอย่างยากลำบาก

เครื่องบินสกายไรเดอร์ขณะปฏิบัติภารกิจในสงคราม

ขณะนั้นพิชเซอร์ซึ่งกำลังบินเข้าไปโจมตีเป้าหมายในลาวตามภารกิจเดิมด้วยเครื่องบินใบพัดแบบสกายไรเดอร์ แต่เมื่อได้รับแจ้งข่าวการปะทะเขาจึงเปลี่ยนแผนบินไปยังหุบเขา “เอ ซอร์ว” เพื่อดูให้รู้ว่าเขาจะสามารถทำอะไรที่เป็นประโยชน์ให้กับฝ่ายเดียวกันได้บ้าง

พิชเซอร์ต้องใช้เวลานับชั่วโมงบินวนเวียนจนเห็นช่องว่างในเมฆในการนำเครื่องบินสกายไรเดอร์ ๒ ที่นั่งรุ่น (A-1E) ของเขาบินเจาะผ่านลงไปพร้อมกับเรียกสกายไรเดอร์ของลูกฝูงให้ติดตามทะเลาะผ่านก้อนเมฆออกไปเพื่อเข้าโจมตีข้าศึกที่โอบล้อมอยู่ภายนอกค่าย

การโจมตีของพิชเซอร์ทำให้ข้าศึกชะงักการบุกและถูกกดดันจนหยุดอยู่กับที่แต่ยังคงโอบล้อมอยู่และเมื่อถึงเวลากลางคืนพวกเวียดกงเข้าโจมตีครั้งที่สอง ทำให้ลานจอดเฮลิคอปเตอร์เสียหายแนวลาดหนามรอบค่ายถูกทำลายเกือบหมด

ตอนรุ่งเช้า ผู้บังคับกองกำลังภาคพื้นดินวิทย์แจ้งว่าพวกเขาคงจะรักษาค่ายต่อไปได้ไม่นานถ้าไม่มีกำลังสนับสนุนทางอากาศ

แต่ผู้บังคับหน่วยที่อยู่ในค่ายได้เตือนว่าพวกเวียดกงก็พร้อมที่จะรับมือกับกำลังทางอากาศซึ่งจะบินเข้ามาช่วย ทั้งนี้ตลอดคืนที่ผ่านมา พวกเวียดกงได้ตัดแปลงแนวหุบเขาที่กว้างเป็นไมล์ ๆ ซึ่งนักบินอเมริกันเรียกมัน

ว่า “ท้อ” ให้กลายเป็นพื้นที่ตั้งรับการโจมตีจากเครื่องบินโดยติดตั้งปืนกลต่อสู้อากาศยานขนาดเล็กมากกว่า ๒๐ กระบอก และอาวุธอัตโนมัตินับเป็นร้อยบนยอดแนวทั้ง ๒ ปีก ที่ขนาบอยู่ด้านข้างหุบเขา

แม้จะได้รับการแจ้งเตือนเช่นนั้น แต่พิชเซอร์ก็ไม่หวั่นสายวันรุ่งขึ้นพิชเซอร์นำเครื่องสกายไรเดอร์พร้อมด้วย “วิงแมน” ของเขาชื่อ เรืออากาศเอก ฟรานซิส “ปาโก้” วาซเคซ บินตรงไปยังสมรภูมินับเป็นโชคดีของเขาอีกครั้งที่เจอช่องว่างในเมฆโดยไม่ต้องรอนาน

พิชเซอร์และวาซเคซพุ่งผ่านเมฆลงไปโดยมีเครื่องสกายไรเดอร์อีก ๒ เครื่อง จากฝูงบินโจมตีที่ ๖๐๒ ตามลงไปติด ๆ นักบินคือ นาวาอากาศตรี แดฟฟอร์ด ดับบลิว “จัมพ์” เมเยอร์ และ เรืออากาศเอก “ฮิวเบอร์ท คิงส์”

พิชเซอร์บินนำเครื่องทั้งหมดลงสู่เบื้องล่างแล้วเปิดฉากใช้อาวุธไปยังเป้าหมายที่เรียกว่า “ท้อ” ในการดำลงโจมตีครั้งแรกเป็นไปอย่างสะดวก แต่จิตใจต่อมาข้าศึกก็จับระยะยิงได้และเริ่มระดมยิงต้านทานอย่างหนัก

ในเที่ยวที่สอง ลูกกระสุนปืนกลพุ่งเข้าใส่กระจกด้านหน้าห้องนักบินของ เรืออากาศเอก คิงส์ ห่างจากตัวเขาเพียงไม่กี่นิ้ว ทำให้กระจกแตกละเอียดลมกระโชกเข้ามาอย่างรุนแรงจนไม่สามารถมองผ่านออกไปได้

คิงส์จึงดึงเครื่องขึ้นเข้าไปยังกลุ่มเมฆพร้อมกับแจ้งความเสียหายไปยังพิชเซอร์แล้วบินจากไป

ในการบินเข้าโจมตีครั้งที่สาม พิชเซอร์และเครื่องที่เหลือนำสกายไรเดอร์กระหน่ำยิงลงไปตามแนวหุบเขาด้วยปืนกลขนาด ๒๐ มิลลิเมตร โดยมี “ชุดตรวจการณ์หน้า” ทางภาคพื้นดินช่วยชี้เป้าให้

ทันใดนั้นเมเยอร์นักบินอีกคนก็รู้สึกว่าการโจมตีของเขา กำลังถลาลง

สัญชาติญาณทำให้เขารู้ว่า สกายไรเดอร์โดนยิงด้วยปืนขนาด ๓๗ มิลลิเมตร เข้าแล้ว กระสุนของข้าศึกหลายนัดทำให้เริ่มมีกลุ่มควันเข้ามายังห้องนักบิน

“เมเดย์...เมเดย์ ผมโดนยิง” เขารายงานเสียงสั้น

“ผมเห็นแล้ว”

พิชเซอร์วิทย์ตอบวิงแมนของตน

“เครื่องคุณกำลังไฟไหม้ลามออกไปทางท้าย”

เมเยอร์ตระหนักดีว่าเขากำลังบินอยู่ในระดับต่ำเกินกว่าที่จะติดตัวออกได้ทัน นอกจากนั้นสกายไรเดอร์ยังเริ่มมีอาการกระตุกเหมือนกับว่าเครื่องยนต์กำลังจะดับ

โอกาสเดียวของเมเยอร์ที่จะรอดก็คือต้องรีบนำเครื่องลงจอดให้ได้ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป

“ผมไปไม่ได้แล้วคงจะต้องนำเครื่องลงจอดเดี๋ยวนี้”

เขาวิงวอนบอกพิชเซอร์

“ไม่ต้องห่วงผมจะคอยคุ้มกันให้”

พิชเซอร์ยืนยัน

“ตั้งสติให้ดี แล้วหาตำแหน่งลงจอด”

อีกมุมมองหนึ่งของสกายไรเดอร์กลางเวหา

เมเยอร์ต้องเพ่งมองผ่านกลุ่มควันขณะที่พยายามนำสกายไรเดอร์ของเขาร่อนลงไปยังสนามบินฉุกเฉินข้างล่าง โดยมีพิชเซอร์บอกทางให้ตลอดเวลา

แต่เมื่อพิชเซอร์มองเห็นว่าสกายไรเดอร์พุ่งหัวลงเร็วมากเกินกว่าที่จะนำเครื่องลงจอดในสนามบินที่มีทางวิ่งระยะสั้นได้ เขาจึงบอกให้เมเยอร์เก็บล้อและปลดระเบิดที่ติดอยู่ออกเพื่อเตรียมไถลบนพื้นซึ่งเป็นการลงแบบ “ฉุกเฉิน” นั่นเอง

มีเสียงระเบิดดังกึกก้องเมื่อระเบิดลูกนั้นหล่นลงสู่เบื้องล่าง เครื่องบินของเมเยอร์ไม่สามารถปลดถึงน้ำมันได้ลำตัวได้ ซึ่งนั่นเป็นเงื่อนไขสุดท้ายที่อาจทำให้เกิดการระเบิดขึ้นได้เมื่อเครื่องบินกระทบกับพื้น

แต่ในวินาทีฉุกเฉินเช่นนั้นนั้นก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่นนอกจากจำเป็นต้องเสี่ยง

และแล้วเครื่องของเมเยอร์ก็เอียงวูบแล้วถลาลงบนพื้น และพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วโดยมีรอยน้ำมัน

เป็นทางยาวไล่หลังก่อนที่มันจะไถลเลยรันเวย์ออกไปและหยุดนิ่งในที่สุด

พิชเซอร์จ้องมองดูสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความวิตกกังวล ในขณะที่ประกายไฟวิ่งตามไปจนถึงตัวเครื่องของเมเยอร์ แล้วก็ระเบิดขึ้นเป็นลูกไฟขนาดใหญ่ มันเป็นเวลาเกือบ ๒ นาที ที่พิชเซอร์พยายามมองหาเมเยอร์แต่ก็ไม่พบ

ความจริงเมเยอร์หนีออกจากเครื่องได้ทันก่อนที่การระเบิดจะเกิดขึ้น ในตอนแรกเขาแทบคลั่งเมื่อปลดสายรัดที่นั่งและร่มชูชีพไม่ออกหลังจากที่เครื่องบินกระแทกกับพื้น

แต่หลังจากออกแรงกระชากในวินาทีสุดท้ายเขาก็จัดการสำเร็จ เมเยอร์เลื่อนกระจกหน้าต่างด้านข้างแล้วปีนออกไปทางปีกเครื่องบินด้านขวา ก่อนจะวิ่งออกไปที่ปลายปีกแล้วกระโดดลงบนพื้น จากนั้นก็เร่งฝีเท้าพยายามวิ่งฝ่าบรรดาชิ้นส่วนต่างๆ ที่กระจัดกระจายออกมาจากการระเบิดและกระโจนลงไปยังคูข้างรันเวย์ที่หน่วยรบพิเศษชุดเอาไว

จิตใจต่อมาพิชเซอร์ก็บินโฉบลงมาในระดับต่ำและรู้สึกโล่งใจที่มองเห็นเมเยอร์ได้อย่างฉับพลันขณะที่โบกมือให้เขาจากที่หลบซ่อน

หลังจากวิงวอนบอกเฮลิคอปเตอร์กู้ภัยให้ทราบ พิชเซอร์และวาซเควซก็เริ่มกราดยิงพวกเวียดกงซึ่งพยายามกรูเข้ามายิงซากเครื่องบินที่กำลังลุกไหม้

“เมเดย์..เมเดย์ คนที่อยู่ข้างล่างยังไม่ตายขอให้ส่งหน่วยกู้ภัยมาช่วยด่วน”

พิชเซอร์ได้รับคำสั่งสมทบอย่างรวดเร็วจากเครื่องสกายไรเดอร์ A-1E จำนวน ๒ เครื่อง ซึ่งนักบินทั้งสองคือเรืออากาศเอก เดนิส ฮิวส์ และจอห์น ลูทส์ แต่เวลาผ่านไป ๑๐ นาทีแล้ว หน่วยกู้ภัยยังคงอยู่ห่างจากจุดเกิดเหตุและต้องใช้เวลาอีกอย่างน้อย ๒๐ นาที กว่าจะมาถึง

เมเยอร์ยังคงอยู่ในอันตราย แม้จะมีเครื่องบินสกายไรเดอร์คอยกราดยิงคุ้มกันให้ แต่พวกเวียดกงยังคงรุกคืบเข้ามาใกล้กับตำแหน่งที่เมเยอร์ซ่อนตัวอยู่ และระดมยิงเข้าใส่ตลอดเวลาเหมือนกับลั้มเลิกความตั้งใจที่จะ “จับเป็น” นักบินฝ่ายตรงข้าม

เฮลิคอปเตอร์ขณะลงสู่พื้นที่ปฏิบัติการ

“จากวิถีกระสุนที่ยิงมาทำให้ผมสังเกตเห็นว่ามีทหาร
เข้าศึกษากลุ่มหนึ่งอยู่บนยอดเนินแต่พวกมันมองไม่เห็นผม
ตอนนั้นผมคิดว่าตัวเองไม่รอดแน่”

เมเยอร์กล่าวในภายหลัง

“สิ่งเดียวที่ผมหวังในตอนนั้นก็คือ ถ้าผู้ฝูงไม่บินจาก
ไปก่อน ข้าศึกก็คงจะเข้าถึงตัวผมไม่ได้”

แม้จะบินอยู่ด้านบนแต่พิชเซอร์ก็ประมาณ
สถานการณ์ได้ว่าหากปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปพวกเวียดนาม
คงจับตัวเมเยอร์ได้ก่อนที่หน่วยกู้ภัยจะมาถึงอย่าง
แน่นอน

ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจอย่างห้าวหาญที่จะนำเครื่องบิน
ลงไปยังข้างล่างเพื่อรับตัวเมเยอร์ทั้งที่ “สกายโรเตอร์”
เป็นเครื่องบินใบพัดไม่ใช่เฮลิคอปเตอร์

“ผมจะลงไปรับเขาเองช่วยยั้งคุ่มกันให้ด้วย”

พิชเซอร์วิหยาบอกนักบินคนอื่น ๆ ซึ่งรับฟังประโยค
นั้นอย่างงุนงงและไม่คิดว่าพิชเซอร์จะทำได้

จากสิ่งที่เห็นทุกคนคิดว่าโอกาสของพิชเซอร์เป็นไปได้
ได้น้อยมาก แม้ว่าเครื่องบินสกายโรเตอร์จะสามารถบินได้
โดยใช้ความเร็วต่ำ แต่บนรันเวย์เต็มไปด้วยเศษเหล็กหลุม
ระเบิด และกองทรายนอกจากนั้นก็ยังมีความเสี่ยงที่คอยถล่ม
ยิงรอบข้างอยู่ตลอดเวลา

“ผมให้โอกาสเขาแค่ ๑ ใน ๑๐๐ เท่านั้น ที่จะเอา
เครื่องออกจากที่นั่นได้” ลูกสซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ครั้งนั้น
เล่าอย่างตื่นเต้น

ทุกวินาทีที่ผ่านไป สกายโรเตอร์ของวาซเคซ, ฮิวก
และลูกส ยังคงผลัดเปลี่ยนกันลงไปยังคุ่มกันตริงพวกเวียดนาม

ให้อยู่กับที่เพื่อเปิดโอกาสให้พิชเซอร์นำเครื่องลงไป

และแล้ววินาทีแห่งความเป็นความตายก็เริ่มขึ้น
จังหวะที่พิชเซอร์กำลังนำเครื่องร่อนลงก็เกิดลมกระโชก
หอบเอาฝุ่นทรายฟุ้งกระจายบดบังแนวเล็งของเขา
แต่พิชเซอร์ยังคงบังคับเครื่องต่อไปอย่างไม่เอาใจใส่

หลังจากที่ฝูงจางลงล้อเครื่องบินก็สัมผัสพื้นพอดี
แต่สกายโรเตอร์ยังคงพุ่งไปข้างหน้า เมื่อพิชเซอร์มองเห็น
ว่าจวนจะทะลุรันเวย์เพราะเครื่องมีความเร็วเกินกว่าที่
จะหยุดได้ เขาจึงเร่งเครื่องเต็มที่และบินกลับขึ้นไปบน
ฟ้าอีกครั้ง

พิชเซอร์คิดว่าเป็นเพราะแรงลมจึงทำให้เครื่องบินมี
ความเร็วมากเกินไป เขาจึงเปลี่ยนแผนนำเครื่องกลับเข้า
มาใหม่อีกรอบ โดยครั้งนี้เขาจะเอาเครื่องลงในทิศทาง
ตรงข้าม

แล้วสกายโรเตอร์ของพิชเซอร์ก็ลดลงมาอยู่ใน
ความสูงเพียง ๑๐๐ ฟุต ฝ่าการระดมยิงจากภาคพื้นดิน
ก่อนจะร่อนลงสัมผัสพื้นอีกครั้งหนึ่ง เขากางแฟลบออก
และกระที่เบรกล้อเต็มที่

แต่ด้วยความเร็วต่อเนื่อง เครื่องบินของเขายังคง
เลื่อนไถลไปตามรันเวย์ก่อนจะหยุดนิ่งเมื่ออยู่ห่างจากถัง
น้ำมันขนาด ๕๕ แกลลอน กองใหญ่ที่ปลายรันเวย์เพียง
๑๕ ฟุตเท่านั้น ซึ่งหากเครื่องไม่หยุดได้อย่างฉิวเฉียด
การระเบิดอย่างรุนแรงจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ในวินาทีนี้เองที่พิชเซอร์รีบเลี้ยวกลับลำแล้วบังคับ
เครื่องบินวิ่งตรงไปยังจุดที่เมเยอร์หลบอยู่ทันที

เฮลิคอปเตอร์ขณะรับทหารถอนตัวจากพื้นที่ปฏิบัติการ

ตลอดเวลาที่พวกเขาเวียดกงยังคงกระหน่ำยิงด้วยอาวุธประจำกายราวกับท่าฝน กระสุนหลายนัดกระทบกัน เครื่องบินได้ยี่ถนัด ขณะที่พิชเซอร์นำเครื่องวิ่งฝ่าไปอย่างห้าวหาญ

เมื่อถึงตำแหน่งที่เมเยอร์ซ่อนตัวอยู่ พิชเซอร์ก็เบรคเครื่องหยุดนิ่งในขณะที่ใบพัดยังคงหมุนอยู่

เมเยอร์แทบไม่เชื่อสายตาตนเองเลยว่าจะมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นได้

“ผมไม่เคยเจอมาก่อนเลยที่จะมีใครสักคนบ้าพอที่จะเอาเครื่องสกายไรเดอร์ลงจอดในสถานการณ์นั้นได้”

เขากล่าวในภายหลัง

“ข้าศึกยิงเข้าใส่จากทุกทิศทางทุกทางชนิดที่มดสักตัวก็ไม่น่าจะรอดได้”

แม้ว่าพวกเขาจะไม่มีอาวุธ แต่นักบินที่เหลืออยู่ด้านบนก็ยังคงระดมยิงเข้าศีกกรอบ ๆ รันเวย์อย่างต่อเนื่อง และเสียงเครื่องยนต์ของ “สกายไรเดอร์” ที่บินโฉบเฉี่ยวบนท้องฟ้าก็ดังกระหึ่มเพียงพอสำหรับการสะกดข้าศึกให้อยู่กับที่

เมื่อคลานขึ้นมาจากคูได้ เมเยอร์ก็รีบสับฝีเท้าแผ่นมายังเครื่องของพิชเซอร์โดยไม่ชักช้า และไม่ต้องให้ใครร้องบอกเพราะเขารู้ดีว่ายิ่งช้าเท่าไรโอกาสที่สกายไรเดอร์จะถูกยิงจนระเบิดเป็นจุนก็มีมากเท่านั้น

A-1 Skyraider

CH-53 Seastallion

ขณะเดียวกันบนเครื่องพิชเซอร์รับปลดสายรัดที่นั่งแล้วเลื่อนฝาครอบห้องนักบินออกจากรันนิงจึงปีนมาข้างนอกเพื่อมองหาเมเยอร์

ตอนแรกเขายังไม่เห็นใครจนกระทั่งอดีตใจต่อมา

จึงเริ่มมองเห็นอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้

“ผมตะโกนว่าขึ้นมาเร็ว! ขณะที่เจ้าของดวงตาสีแดงเล็ก ๆ สองดวงเหมือนลูกปิดกำลังพยายามจะคลานขึ้นมาบนปีกเครื่องบิน

พิชเซอร์เล่าภายหลัง

“การที่ดวงตาของเมเยอร์เปลี่ยนสีไปมากก็เพราะควันหนาที่บดเข้าตามากเกินไป”

เมเยอร์ตะเกียกตะกายมาตามปีกจนถึงขอบห้องนักบินแล้วจึงคลานเอาหัวเข้าไปก่อน พิชเซอร์ช่วยจัดแจงนำเขานั่งในเก้าอี้ที่ว่าง

ประโยคแรกที่เมเยอร์พูดกับพิชเซอร์ก็คือ

“นี่มันโง่บัดขบจริง ๆ เลย ที่เอาเครื่องลงมาแบบนี้ พวกมันคงไม่ปล่อยให้เรารอกไปจากที่นี่หรอก”

“คาดเข็มขัด! ฉันทจะบินขึ้นเดี๋ยวนี้!”

พิชเซอร์ตะโกนตอบพร้อมกับเข้าประจำที่แล้วดันคันเร่งไปข้างหน้าก่อนจะบังคับเครื่องหลบหลีกหลุมระเบิด และกองทรายฝ่าท่ากระสุนของข้าศึกที่กระหน่ำเข้ามาจนสกายไรเดอร์เป็นรูพรุนถึง ๑๙ แห่ง

แต่เครื่องก็วิ่งต่อไปได้จนสุดรันเวย์และทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างน่าอัศจรรย์

พิชเซอร์ทำสำเร็จ เขาเป็น ๑ ใน ๑๐๐ จริง ๆ !

ชุดนักบินของเมเยอร์มีรอยไหม้เกรียมและมึลกลิ่นควันอบอวลอีกทั้งมีโคลนเกาะอยู่เป็นก้อน เมเยอร์สวมกอดผู้ที่เสียชีวิตลงไปช่วยชีวิตเขาภายหลังจากที่ทั้งคู่บินพ้นหุบเขาออกมาแล้ว

“เราอดไม่ได้ที่จะหันหน้ามามองกันแล้วก็หัวเราะตลอดทางที่บินกลับเปลว” พิชเซอร์กล่าว

นักบินอีก ๓ คน ที่คอยยิงกราดจากเบื้องบนก็มีส่วนช่วยทำให้พวกเขากลับมาอย่างปลอดภัยด้วยเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องภาคพื้นดินนั้นบูรณะจนได้ถึง ๙ รูบนเครื่องของลูกัส และ ๒๒ รูบนเครื่องวาซเควซ

แม้จะมีความมุ่งมั่นอย่างห้าวหาญของเหล่านักบินสกายไรเดอร์แต่ค่ายหน่วยรบพิเศษที่ “เอชอาร์ว” ก็ถูกยึดในวันนั้นหลังจากที่เฮลิคอปเตอร์ของนาวิกโยธินช่วยผู้รอดชีวิต ๖๙ คนออกมาได้

GEORGE W. BUSH

Laura and I are proud to join our fellow Americans in observing the 150th anniversary of the Medal of Honor and in honoring the outstanding patriots who have received it.

The Medal of Honor is the nation's highest military distinction and the greatest award for bravery a President can bestow. It is given for gallantry above and beyond the call of duty, and for valor beyond anything that duty could require. For any President, presenting the Medal of Honor is a high privilege. I awarded the Medal to twelve brave Americans. Their stories—which spanned World War II, Korea, Vietnam, and today's conflicts in Afghanistan and Iraq—are awe-inspiring.

Since World War II, more than half of those who have been awarded this medal gave their lives in the action that earned it. Though many of these Americans never lived to wear the medal, they will always be honored in the annals of our country's history. By risking their own lives to save others, they exemplified the highest ideals of military service.

I commend the Congressional Medal of Honor Foundation for its work to preserve the history of those who have received this high award. On this anniversary, Laura and I extend our deepest gratitude to all the men and women of our Armed Forces and their families who have sacrificed so much to defend the freedoms we hold dear. We salute our Medal of Honor recipients for their unmatched bravery and heroism. And we ask for God's blessings on all who wear the uniform of the United States.

WILLIAM JEFFERSON CLINTON

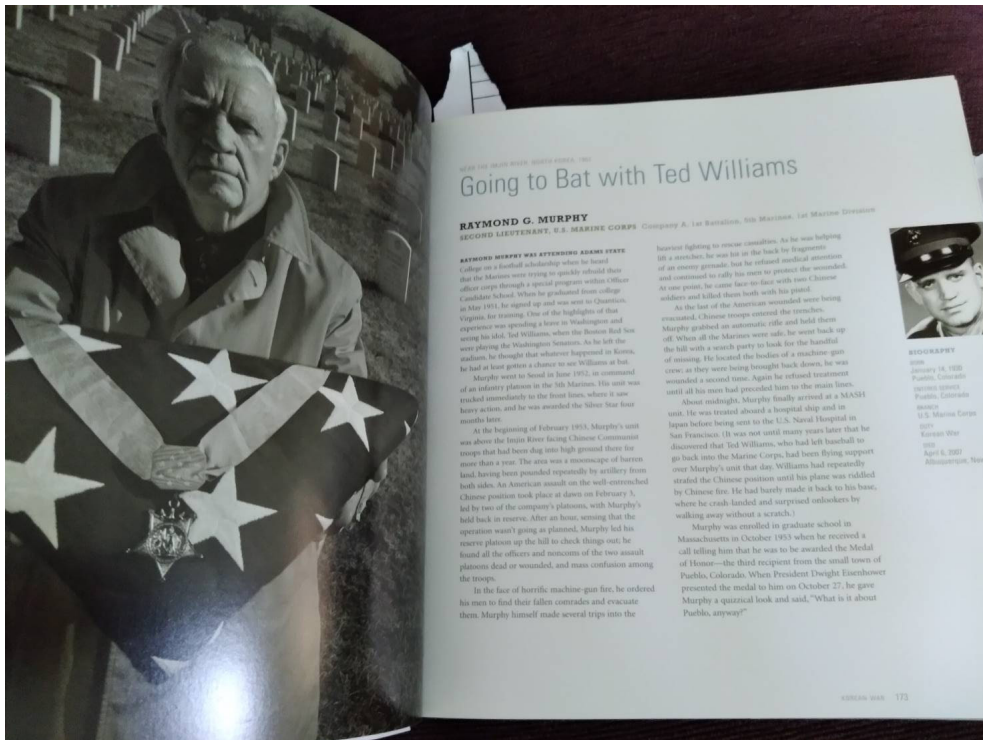
In both peacetime and in war, the United States' achievements as a free nation have been built upon the sacrifices of our men and women in uniform. For the past 150 years, following a tradition established by President Lincoln in 1861, we have recognized our service members' most extraordinary acts of courage and valor with our country's highest military award, the Congressional Medal of Honor.

More than 3,400 Medals of Honor have been bestowed upon members of the United States Armed Forces since the Civil War. Hundreds of these medals were awarded posthumously to men who lost their lives as they heroically went above and beyond the call of duty to protect their comrades, defend our freedoms, and uphold our national security. Scores more were conferred upon individuals decades after the conflicts in which they fought, often in an effort to right history's wrongs by recognizing the individuals of every race and creed who risked or gave their lives for our country. Finally, the soldiers, sailors, airmen, Marines, and Coast Guardsmen who lived to receive their Medals of Honor in person have done so with profound humility and reverence for their fallen brothers and sisters. For their selflessness and their patriotism, we owe them all a debt of gratitude.

Though these men entered into military duty as ordinary people from all walks of life, together in their gallantry and as Medal of Honor recipients, they comprise an elite circle of America's most distinguished heroes. This publication celebrates their exceptional determination, resolve, and love of country. Their sacrifices remind us that whether or not the United States is at war, the members of our Armed Forces defend our liberties despite great peril to their own safety; jeopardizing—and sometimes losing—their lives in places where comforts are few and dangers are many.

All Americans have a profound responsibility to honor those who wear our nation's uniform, their extraordinary service, and the security they provide to the rest of us. It is also vital that we maintain the memory and understand the significance of those who have served and sacrificed for more than two hundred years. This book fulfills that mission by paying tribute to America's very bravest and best—its Medal of Honor recipients.

Sincerely,

WORLD WAR II 173

นาวิกศาสตร์

๑๕

ปีที่ ๑๐๔ เล่มที่ ๙ กันยายน ๒๕๖๔

พันตรีพิชเชอร์กับเพื่อนนักบิน

แต่ที่สโมสรมายทหารในฐานบินที่ “เปลว” ความพ่ายแพ้ของหน่วยรบที่ “เอเซอร์ว” ไม่มีความหมายสำหรับพวกเขาเพราะการช่วยนักบินที่ถูกยิงตกออกมาได้โดยใช้เครื่องบินใบพัดถือเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ ทุกคนกำลังแสดงความยินดีกับการกระทำอันกล้าหาญของพิชเชอร์

เมเยอร์ยื่นข้อเสนอให้พิชเชอร์ว่าจะ “เลี้ยงเหล้า” เขาเป็นเวลา ๑ ปี เพื่อเป็นการตอบแทนที่ช่วยชีวิต แต่คนไม่ดื่มเหล้าอย่างพิชเชอร์หัวเราะแล้วบอกว่าขอเปลี่ยนเป็นเพียง “กล้องถ่ายรูป” ดี ๆ สักอันก็พอแล้ว

ทั้งหมดนี้เป็น “เรื่องจริง” ที่ไม่ต่างอะไรกับนวนิยายสงคราม แม้การสู้รบในเวียดนามยุติลงมาแล้วกว่า ๕๐ ปี แต่ผู้ที่เคยผ่านฐานบิน “เปลว” ไม่เคยลืมเรื่องราวของ “เบอร์นาร์ด พิชเชอร์” ยอดนักบินผู้ห้าวหาญและได้รับการเสนอชื่อให้ได้รับเหรียญกล้าหาญชั้นสูงสุด “เมดัล ออฟ ฮอนเนอร์” ในเวลาต่อมา

เบอร์นาร์ด เอฟ. พิชเชอร์ (BERNARD F. FISHER) เกิดเมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๐ เป็นชาวแคลิฟอร์เนีย ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองเขาเข้ารับชาติด้วยการเป็นทหารเรือเมื่อสงครามสิ้นสุดลงในปี พ.ศ. ๒๔๘๘ เขาโอนไปเป็นกำลังพลของกองกำลังทางอากาศพร้อมกับเข้าเรียนต่อระดับวิทยาลัยในยูทาห์

หลังเรียนจบ เขาไปฝึกบินจนได้รับการบรรจุเป็นนายทหารมียศเรืออากาศโทเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๔ โดยเป็นนักบินขับไล่จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. ๒๕๐๘ เขาอาสาสมัครไปเวียดนามเมื่อมีศพันตรี

ในศึกเวียดนาม พิชเชอร์มีชั่วโมงบินสูงถึง ๒๐๐ ชั่วโมง และเป็นการบินโจมตีด้วยเครื่องเอ-1 สกายไรเดอร์ล้วน ๆ จนกระทั่งได้อิสรยาภรณ์ชั้นสูงสุดตามที่กล่าวมา

พิชเชอร์เสียชีวิตที่ฮาวาย เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ สิริรวมอายุ ๖๗ ปี ๕

